

ταξὺ τῶν ὁποίων τίθεται μεῖγμα ἐκ βουτύρου, ἀβγῶν, γάλακτος καὶ τυροῦ Λευκ.

βουτύρωμα τό, πολλαχ. βουτέρωμαν Πόντ. (Τραπ.)
βουτούρωμαν Πόντ. (Σταυρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουτυρώνω.

1) Ἀρτυσις διὰ βουτύρου. 2) Ἐπάλειψις διὰ βουτύρου.

βουτυρώνω πολλαχ. βουτερώνω πολλαχ. καὶ Πόντ.
(Οἶν. Τραπ. κ. ἄ.) βουτουρώνω Πόντ. (Ἱμερ. Σταυρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούτυρο.

1) Ἀρτύω μὲ βούτυρον πολλαχ.: Βουτυρώνω τὴ ζύμη - τὸ κρέας - τὸ φαεῖ. 2) Ἐπαλείφω, ἐπιχρίω μὲ βούτυρον ἔνθ' ἄν.: Βουτυρώνω τὰ ψωμάκια. Βουτυρωμένη φέττα - φρυγανιά πολλαχ. 3) Παθ. μετοχ. ὁ περιέχων βούτυρον σύννηθ.: Βουτυρωμένη μυζήθρα. Βουτυρωμένο γάλα. Βουτυρωμένα κουλουράκια σύννηθ. Οἱ φούρνοι ἦτον πυρωμένοι ἀπὸ ὁπώρας ποὺ κάμναν τὰ βουτυρωμένα των Σύμ. Συνών. βουτυρεῖτος 1, ἀντίθ. ἀβουτύρωτος.

βουτῶ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Τραπ. κ. ἄ.) βουτ-τῶ Κύπρ. Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ. κ. ἄ. βουτῶ Κάλυμν. Σίφν. βουδῶ Τήν. βουτοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Μάν.) β'τῶ βόρ. ἰδιώμ. βοτῶ Ἀπουλ. φ'τῶ Ἱμβρ. Λέσβ. Σάμ. κ. ἄ. γουτ-τῶ Ἰκαρ. Κύπρ. βουτάω σύννηθ. β'τάω Στερελλ. (Δεσφ.) βουτάου Εὐβ. (Κονίστρ.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Λεντεκ. Μεσσ. Παπούλ. Τριφυλ. Χατζ.) β'τάου σύννηθ. βορ. ἰδιώμ. βουδάγω Καππ. (Φάρασ.) βουτίζω Καππ. (Σινασσ.) Λευκ. Πόντ. (Ἀμισ.) βουτ-τίζω Καλαβρ. (Μπόβ.) βουτίζου Μακεδ. (Μελέν.) βουκίζου Τσακων.

Τὸ μεσν. βουτῶ πιστοποιούμενον ὑπὸ τοῦ Μαχαιρ. 1.72 (ἐκδ. R.Dawkins), «νὰ ποίσουν δρόσος νὰ τὸν βουτ-τήσουν καὶ νὰ τὸν ραντίσουν κατὰ τὸν ἀέραν». Τὸ βουτίζω καὶ παρὰ Μεουρσ.

Α) Μετβ. 1) Ἐμβαπτίζω κοιν. καὶ Τσακων.: Βουτῶ ψωμί 'ς τὸ γάλα - παξιμάδι 'ς τὸν καφέ - τὸ κεφάλι μου 'ς τὸ νερό - τὰ πονκάμισα 'ς τὴν κόλλα κττ. Βουτήχτηκαν τὰ δάχτυλά του 'ς τὸ μέλι - τὰ πόδια του 'ς τοῖς λάσπες κττ. κοιν. Βούκισε τὸν ἄντε τὸ γά (ἐβούτηξε τὸ ψωμί εἰς τὸ γάλα) Τσακων. Καὶ ἀμτβ. καταδύομαι κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Τραπ. κ. ἄ.): Βουτῶ 'ς τὴ θάλασσα- 'ς τὸ νερό- 'ς τὸ βούρκο- 'ς τὴ λάσπη. Βουτῶ μὲ τὸ κεφάλι - μὲ τὰ πόδια. Ὁ ποντικός ἐβούτηξε 'ς τὸ λάδι κοιν. Τῶν Φωτῶν β'τῶν οἱ σταυροὶ Δεσφ. || Φρ. Βουτεῖμαι 'ς τὰ μαῦρα (μελανοφορῶ). Βουτεῖμαι 'ς τὰ χρέη (γίνομαι κατάχρεος). Βουτηγμένος 'ς τὸ αἷμα - 'ς τὸν ἰδρώτα - 'ς τὸ χρυσάφι - 'ς τὰ διαμάντια κοιν. || Παροιμ. Ὅποιος περπατεῖ 'ς τὰ σκοτεινὰ 'ς τοῖς λάσπες θὰ βουτήσῃ (δ' ἀτάκτως ζῶν θὰ πάθῃ κακὸν) ἸΒενιζ. Παροιμ. 207, 438 || Ἄσμ.

Θωρεῖ τὸν οὐρανὸν θαμπὸν καὶ τ' ἄστρα βουρκαμένα, τὸ φεγγαράκι τ' ἀγλαμπρον 'ς τὸ αἶμα βουτισμένον (θρηῖνος Μεγάλης Παρασκευῆς. ἀγλαμπρον = ἐκλαμπρον) Κάλυμν.

Ὡρες μοῦ δώνει ὁ σεβδᾶς καὶ τῇ καρδιᾷ ἡ λαύρα νὰ πᾶ' νὰ βρῶ τὸ δογατῆ νὰ βουτηχτῶ 'ς τὰ μαῦρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Μισσεύγω, φίλοι, κλαίτε με, κ' ἐσεῖς, ὀχτροί, χαρῆτε κ' ἐσεῖς, γειτονοποῦλλες μου, 'ς τὰ μαῦρα βουτηχτῆτε Κρήτ. Συνών. βουτακιάζω 1. β) Βαπτίζω εἰς τὴν ἱερὰν κολυμβήθραν Ζάκ. — Λεξ. Πρω. Μ'Εγκυχλ. Δημητρ.: Θὰ βουτήξουμε τὸ μπέμπη Λεξ. Δημητρ. 2) Ρυπαίνω Βιθυν.: Μ' ἐβούτησες. 3) Εἰσάγω σύννηθ.: Βουτῶ

τὸ χέρι 'ς τὸ καλάθι - 'ς τὸ σακκί - 'ς τὴν τσέπη σύννηθ. || Παροιμ. Ἐχορτώθη τὸ σακκούλ-λᾶι του καὶ βουτ-τῆ καὶ πᾶν-νει καὶ σπέρνει (ἐπὶ τοῦ ὑβρίζοντος ἄλλους δι' ἐλαττώματα, τὰ ὅποια ἔχει ὁ ἴδιος. ἐχορτώθη = ἐφορτώθη) Ρόδ.

4) Ἀρπάζω, συλλαμβάνω σύννηθ.: Τὸν βούτηξε ἀπ' τὰ μαλλιά - ἀπ' τὸ λαιμὸ - ἀπ' τὸ γκακᾶ. Τὸν βούτηξαν οἱ χωροφύλακες σύννηθ. Ζε βουτοῦ ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ ζε χτυποῦ χάμον Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουδῶνω Β 2. β) Φυλακίζω πολλαχ.: Τὸν βούτηξαν καὶ βλέπει ἀπομέσα ἔξω. γ) Μέσ. συμπλέκομαι, ἐρχομαι εἰς χεῖρας μετὰ τινος σύννηθ.: Μὲ τὸ τίποτα βουτήχτηκα. Γιὰ ψύλλου πῆδημα βουτεῖται. Ἀμα βουτηχτῇ μὲ κἀνέναν, δέ-σκολα τὸν χωρίζεις. || Φρ. Βουτήχτηκαν σὰν τὰ κοκόρια πολλαχ. 5) Κλέπτω (μετὰ ἢ ἄνευ ἀντικειμένου) σύννηθ.: Μοῦ βούτηξαν τὸ πορτοφόλι. Τοῦ βούτηξε πολλά. Ἐβούτηξε γιὰ καλά. Αὐτὸς βουτάει σύννηθ. || Γνωμ. Ὅποιος βουτήξ' ἔχ' ἦρα. (Σαρεκκλ.) Σὰ δὲ βουτήξ'ς, δὲ ἀρώς αὐτόθ. β) Κερδίζω μὲ ἀθέμιτα μέσα Λεξ. Βλαστ. 105. Βούτηξε καλά. 6) Δέχομαι ἀκουσίως Λεξ. Δημητρ.: Ἀπάνω 'ς τὸν καβῶ βούτηξα μὲ κατακεφαλιά. 7) Ἐπιτίθεμαι ἐρωτικῶς σύννηθ.: Τὴν ἐβούτηξε. 8) Κάμνω καταβολάδας Κάρπ. Συνών. καταβολιάζω.

Β) Ἀμτβ. 1) Δύω σύννηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Τραπ.): Βούτηξε ὁ ἥλιος - τὸ φεγγάρι σύννηθ. Βουτῆ καὶ στέκ' ὁ φέγγον (εἶναι ἐτοιμη νὰ δύσῃ ἡ σελήνη) Τραπ. || Ἄσμ.

Καὶ καρτερούσαμεν τὸ οἱ δὴ τὸν ἥλιον νὰ βουτ-τήσῃ Κύπρ.

Ἐφτὰ πλανῆτες τ' οὐρανοῦ, ποῦ πᾶτε νὰ βουτ-τᾶτε, τὸ ἂν δῆτε τὴν ἀάπην μου νὰ μοῦ τὴν χαιρετᾶτε αὐτόθ.

Ἐβράδυνεν ὁ βραδῶν, ἐβούτεσεν ὁ ἥλιος Κρώμν. 2) Κολυμβῶ, νήχομαι σύννηθ.: Ὁ δεῖνα βουτῆ σὰν τὸ ψάρι. β) Καταδύομαι εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς σπογγαλιεῖαν Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ. κ. ἄ. γ) Μεταφ. καταρρέω, κατακρημνίζομαι (Βύρων 2, 191): Ἄσμ.

Μὰ 'χω τὰ θάρρη μου 'ς τὸ Θεὸ καὶ προσκυνῶ τὸ ἅγιοι πῶς θὰ ραῖς ἡ φυλακὴ γιὰ νὰ βουτήσ' ὁ πύργος.

3) Ὁρμῶ, ἐφορμῶ, παλλαχ.: Βουτῶ ἀπάνω του. Βούτηξε καὶ τὸ ἔπιασε πολλαχ. Βουτάει τ' ὄρνεο Λεξ. Βλαστ. Βούτ'ξαν νὰ φάνι, τόσ' πείνα εἶχαν Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἄσμ.

Κι οὐ γαμπρὸς σὰν τ' ἄκουσι, πούλν τοῦ κακοφάνη, σὰν τοῦ γιράκι βούτησι, σὰν τοῦν ἀγτὸ τὴν παίρνει Μακεδ. (Φλόρ.) 4) Ἐπιχειρῶ Πελοπν. (Τριφυλ.): Δὲ βουτάει νὰ κάμῃ μὲ δουλειά.

βούφθαλμο τό, ἀμάρτ. ὄφθαλμο Κύπρ. βόφθαρμον Κύπρ. ὄφθαρμον Κύπρ. ἀγούθαλμα Ἱμβρ. Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βούφθαλμον.

1) Εἶδος σταφυλῆς μελαίνης ἐχούσης μεγάλας ρῶγας Ἱμβρ. Κύπρ. Συνών. βοξδομμάτης 2α. 2) Πᾶσα ὥριμος ὁπώρα Κύπρ.

βόχα ἐπιφών. Κύπρ. Χίος ὄχα Ἱμβρ. βόχαμε Κύπρ. βόχι Ρόδ.

Λέξις πεποιημένη.

Ἐπιφώνημα προτρεπτικὸν πρὸς βοῦς ἐλαυνομένους ἔνθ' ἄν.: Φρ. Βόχα, μὴ σὲ κουτουλήσῃ (πρόσεχε τον, εἶναι ἀνόητος ὡς βοῦς) Χίος ὄχα, βουδέλλ' (ἐπιφών. πρὸς ἀπρόσεκτον) Ἱμβρ.

βόχα ἡ, κοιν. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. βόχ-χα Εὐβ. (Κουρ.) δόχα πολλαχ. πόχα Κύπρ. δούχα [Κε-

